

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 25. novembar 2019. godine
Br. ref.:VMP 1472/19

ODLUKA O PRIVREMENOJ MERI

u

slučaju br. KO203/19

Podnosilac

Ombudsman

**Ocena ustavnosti određenih članova Zakona br. 06/L-114 o javnim
službenicima**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela Institucija ombudsmana Republike Kosovo (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporeni zakon

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost određenih odredaba Zakona br. 06/L-114 o javnim službenicima (u daljem tekstu: osporeni zakon), koji je dana 11. marta 2019. godine objavljen u Službenom listu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Službeni list) i stupio na snagu šest (6) meseci nakon objavljivanja u Službenom listu, tačnije članova 2 (stav 3), 5 (stav 1 podstav 1. 2 i stav 2), 10 (stavovi 1 i 2), 11, 14 (stav 5), 15 (stavovi 4 i 6), 17 (stav 7), 31 (stav 3), 32 (stav 5), 33 (stav 5), 34 (stav 16), 35 (stav 6), 37 (stav 5), 38 (stav 7), 39 (stav 11), 40 (stav 12), 41 (stav 6), 42 (stavovi 10 i 11), 43 (stav 13), 44 (stav 4), 48 (stav 9), 49 (stav 6), 52 (stav 7), 54 (stav 6), 67 (stav 11), 68 (stav 8), 70 (stav 8), 71 (stav 8), 75, 80 (stav 4), 83 (stav 18) i 85. osporenog zakona.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti gore navedenih odredaba osporenog zakona za koje podnosilac zahteva tvrdi da nisu u saglasnosti sa stavom 2. člana 132. [Uloga i nadležnosti Ombudsmana] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao ni sa drugim ustavnim odredbama koje uređuju status nezavisnih ustavnih institucija.
4. Podnosilac zahteva u vezi sa statusom službenika Kosovske agencije za forenziku, osoblja Tužilačkog saveta Kosova i Policije Kosova, iako ne precizira konkretne članove Ustava, pokreće pitanje saglasnosti odredaba osporenog zakona sa ustavnim načelom jednakosti pred zakonom i načelom razdvajanja državnih vlasti.
5. S tim u vezi, podnosilac zahteva traži od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) da uvede privremenu meru *“trenutne suspenzije osporenih odredaba odnosno članova 2 (stav 3), 5 (stav 1, podstav 1.2, stav 2), 10 (stavovi 1 i 2), 11, 14 (stav 5), 15 (stavovi 4 i 6), 17 (stav 7), 31 (stav 3), 32 (stav 5), 33 (stav 5), 34 (stav 16), 35 (stav 6), 37 (stav 5), 38 (stav 7), 39 (stav 11), 40 (stav 12), 41 (stav 6), 42 (stavovi 10 i 11), 43 (stav 13), 44 (stav 4), 48 (stav 9), 49 (stav 6), 52 (stav 7), 54 (stav 6), 67 (stav 11), 68 (stav 8), 70 (stav 8), 71 (stav 8), 75, 80 (stav 4), 83 (stav 18) i član 85. [osporenog zakona], ili da najmanje suspenduje primenu ovih odredbi u odnosu na Ombudsmana”*.

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na stavu 2. podstav 1. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] i stavu 2. člana 116. [Pravni efekat odluka] Ustava, članovima 22, 27, 29. i 30. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilima 32, 56. i 57. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

7. Dana 8. novembra 2019. godine, podnosilac je podneo zahtev Sudu.

8. Dana 12. novembra 2019. godine, predsednica Sudu je imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi.
9. Dana 15. novembra 2019. godine, podnosilac zahteva je obavešten o registraciji zahteva.
10. Istog dana, zahtev je prosleđen predsedniku Republike Kosovo, predsedniku Skupštine Republike Kosovo, vršiocu dužnosti premijera Republike Kosovo, vršiocu dužnosti ministra za javnu upravu, predsedavajućem Tužilačkog saveta Kosova, izvršnom direktoru Kosovske agencije za forenziku i direktoru Policije Kosova, sa uputstvom da svoje komentare, ako ih imaju, dostave Sudu do 29. novembra 2019. godine. Zahtev je takođe prosleđen i sekretaru Skupštine Republike Kosovo od koga je zatraženo da dostavi Sudu sva relevantna dokumenta vezano za osporeni zakon.
11. Dana 19. novembra 2019. godine, sudija izvestilac je preporučio Sudu odobrenje privremene mere. Istog dana, Sud je jednoglasno odlučio da odobri privremenu meru do 28. februara 2020. godine.

Pregled činjenica

12. Dana 2. februara 2019. godine, Skupština Kosova [odluka br. 06-V-312] je usvojila osporeni zakon.
13. Dana 11. marta 2019. godine, osporeni zakon je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo.
14. Članom 86. [Stupanje na snagu] osporenog zakona je predviđeno: "*Ovaj Zakon stupa na snagu šest (6) meseci nakon objavljivanja u Službenom listu Republike Kosova*".

Navodi podnosioca

15. Podnosilac zahteva osporava određene odredbe osporenog zakona (Zakon br. 06/L-114 o javnim službenicima), tačnije, članove 2 (stav 3), 5 (stav 1 podstav 1.2 i stav 2), 10 (stavovi 1 i 2), 11, 14 (stav 5), 15 (stavovi 4 i 6), 17 (stav 7), 31 (stav 3), 32 (stav 5), 33 (stav 5), 34 (stav 16), 35 (stav 6), 37 (stav 5), 38 (stav 7), 39 (stav 11), 40 (stav 12), 41 (stav 6), 42 (stavovi 10 i 11), 43 (stav 13), 44 (stav 4), 48 (stav 9), 49 (stav 6), 52 (stav 7), 54 (stav 6), 67 (stav 11), 68 (stav 8), 70 (stav 8), 71 (stav 8), 75, 80 (stav 4), 83 (stav 18) i 85.
16. Podnosilac zahteva navodi da je shodno članu 1. [Svrha], svrha osporenog zakona da uspostavi zakonsku osnovu za zapošljavanje javnih službenika u institucijama Republike Kosovo. S tim u vezi, on navodi da osporeni zakon Vladi Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vlada) i nadležnom ministarstvu za javnu upravu "pripisuje" ovlašćenja za upravljanje pitanjem zapošljavanja za sve državne institucije, uključujući i nezavisne institucije. Ovo, prema njegovim rečima, narušava ustavnu nezavisnost Institucije ombudsmana zagarantovanu članom 132. Ustava, koji propisuje: "*Ombudsman je nezavisan u sprovođenju svoje dužnosti i ne prihvata uplitanja ili uputstva ostalih organa ili institucija,*

koje sprovode vlast u Republici Kosovo". Podnosilac zahteva gradi ovaj navod razrađujući navodne povrede i ulogu Vlade u upravljanju službenicima podnosioca zahteva, pozivajući se na konkretne odredbe osporenog zakona.

17. S tim u vezi, podnosilac zahteva se prvo poziva na stav 3. člana 2. [Delokrug primene] osporenog zakona koji "državne službenike" definiše kao javne službenike u okviru državne službe u koje izričito spadaju i javni službenici zaposleni u nezavisnim institucijama. Prema podnosiocu zahteva, narušavanje nezavisnosti podnosioca zahteva zagantovane članom 132. Ustava se sastoji u činjenici da osporeni zakon ne sadrži bilo kakvu konkretnu odredbu koja se odnosi na njegovo osoblje u cilju da se osigura nezavisnost podnosioca zahteva, za razliku od Zakona br. 03/L-149 o Civilnoj službi Kosova, koji je osporenim zakonom stavljen van snage, a koji je u članu 3. stav 7. izričito propisivao: *"Prilikom sprovođenja ovog zakona poštovaće se ustavna nezavisnost nezavisnih institucija ekzekutive"* i Zakona br. 05/L-019 o Narodnom advokatu, odnosno stava 2. člana 32. [Osoblje], koji utvrđuje sledeće: *"[...] Prema zaposlenima u [Instituciji Narodnog advokata], sprovode se odredbe Zakona o civilnoj službi, u toj meri da se ne zadire ustavna nezavisnost institucije"*.
18. Podnosilac zahteva se takođe poziva i na stav 1. podstav 1.2 i stav 2. člana 5. [Definicije] osporenog zakona, koji izraz "druga državna institucija" definiše na taj način što ovom definicijom obuhvata i nezavisne institucije. Prema njegovim rečima, osporeni zakon i Zakon br. 06/L-113 o organizaciji i funkcionisanju državne uprave i nezavisnih agencija *"imaju za cilj marginalizaciju nezavisnih institucija i njihovo stavljanje pod nadzor Vlade, što predstavlja direktno uplitanje u ustavnu nezavisnost, podvrgavajući se tako povratku unazad u pogledu podele vlasti, nezavisnih institucija i demokratskog funkcionisanja države"*.
19. Podnosilac zahteva se poziva na član 10. [Vlada] osporenog zakona navodeći da ovaj član ovlašćuje Vladu da usvaja opšte državne politike za zapošljavanje javnog službenika, kao i da donosi podzakonska akta u vezi sa osporenim zakonom, ali ne određuje u kojoj meri Vlada može vršiti vlast u odnosu na nezavisne institucije. On naglašava da se s obzirom na to da osporeni zakon ne pravi izuzetak za javne službenike u nezavisnim institucijama, podrazumeva da Vlada ima pravo da donosi podzakonska akta u koja se uvrštavaju i pitanja koja se odnose na zapošljavanje javnih službenika u nezavisnim institucijama. U tom kontekstu, podnosilac zahteva navodi da *"sporni zakon u posebnim članovima konkretizuje ovlašćenja Vlade i odgovarajućeg ministarstva za izdavanje podzakonskih akata za niz drugih pitanja koja se tiču zapošljavanja"*. On ovaj navod povezuje i sa presudom Ustavnog suda KO73/16 u kojoj je, između ostalog, utvrđeno da se *"ne može očekivati da osoblje ustavno nezavisnih institucija treba da se prilagodi istom načinu sistema zapošljavanja, radnih mesta, kategorizaciji i plati koji je predviđen pravnim aktom opšte prirode Vlade ili bilo kojem aktu izvršne vlasti, a da se prethodno ne uzmu u obzir specifičnosti i jedinstvenosti navedenih institucija"*.
20. Podnosilac zahteva se takođe poziva i na član 11. [Odeljenje za upravljanje javnim službenicima] osporenog zakona koji utvrđuje odgovornosti Odeljenja

za upravljanje javnim službenicima (u daljem tekstu: OUJS), a u kojem je propisano da OUJS ima ovlašćenja da zahteva i pribavi od institucija Kosova svaku neophodnu informaciju za izvršavanje svojih odgovornosti. Podnosilac zahteva takođe naglašava da *“ovaj član određuje da je svaka institucija koja zapošljava javne službenike i javne funkcionere koji imaju rukovodeće nadležnosti i nadležnosti za donošenje odluka ili imaju informacije na ovom polju, dužna da sarađuje sa OUJS. Prema njegovim rečima, ovo je u suprotnosti sa članom 32. stav 2. Zakona br. 05/L-019 o Narodnom advokatu, koji utvrđuje da se prema zaposlenima u instituciji Narodnog advokata sprovode odredbe Zakona o civilnoj službi, u toj meri da se ne zadire u ustavnu nezavisnost institucije”*.

21. Podnosilac zahteva se poziva i na stav 5. člana 14. [Jedinica za upravljanje ljudskim resursima (JULJR)] osporenog zakona koji propisuje da su jedinice za upravljanje ljudskim resursima dužne da pripremaju godišnji izveštaj o upravljanju ljudskim resursima i da jednu njegovu kopiju dostavljaju OUJS-u. Podnosilac zahteva smatra da ova odredbe može da utiče na njegovu nezavisnost zbog činjenice da je *“potrebno da se prijavi OUJS, bez utvrđivanja načina na koji nezavisne institucije izveštavaju. Nedostatak odredbe u zakonu kojim se određuje sprovođenje ovog zakona ili ove odredbe na nezavisne institucije dovodi u pitanje ustavnost ove odredbe kao i dole navedene odredbe [...]”*.
22. Što se tiče drugih članova osporenog zakona za koje podnosilac zahteva navodi da su u suprotnosti sa Ustavom, kao što su članovi 15 (stavovi 4 i 6), 17 (stav 7), 31 (stav 3), 32 (stav 5), 33 (stav 5), 34 (stav 16), 35 (stav 6), 37 (stav 5), 38 (stav 7), 39 (stav 11), 40 (stav 12), 41 (stav 6), 42 (stavovi 10 i 11), 43 (stav 13), 44 (stav 4), 48 (stav 9), 49 (stav 6), 52 (stav 7), 54 (stav 6), 67 (stav 11), 68 (stav 8), 70 (stav 8), 71 (stav 8), 75, 80 (stav 4), 83 (stav 18) i 85, podnosilac zahteva navodi da se ovi članovi odnose na planove osoblja i sistem upravljanja ljudskim resursima; radni odnos u civilnoj službi i klasifikaciju radnih mesta; prijem u civilnu službu; premeštaj unutar kategorije i unapređenje na položaju; imenovanje na pozicije iz više rukovodeće kategorije; ocenu učinka na radu; disciplinu u državnoj službi, premeštaj u državnoj službi i slična pitanja koja se odnose na zapošljavanje i radne sporove javnih službenika. Imajući u vidu ulogu Ombudsmana kao nezavisne institucije i činjenicu da gore navedeni članovi osporenog zakona ovlašćuju Vladu da usvaja podzakonska akta, a da s druge strane član 85. osporenog zakona stavlja van snage svaku normu koja je u suprotnosti sa osporenim zakonom, uključujući i odredbe Zakona o Narodnom advokatu i njegovih internih akata koji se odnose na unutrašnju organizaciju i sistematizaciju radnih mesta koji su doneti na osnovu Zakona o Narodnom advokatu, u tom slučaju se narušava nezavisnost podnosioca zahteva.
23. U vezi sa napred navedenim, podnosilac zahteva se poziva i citira delove presuda Ustavnog suda, kao što su presuda u slučaju KO73/16 od 8. decembra 2016. godine i presuda u slučaju KO171/18 od 25. aprila 2019. godine, kojima je odlučeno o pitanju nezavisnosti nezavisnih ustavnih institucija, napominjući da se uprkos činjenici da je Ombudsman tražio od Vlade i Skupštine da se prilikom razmatranja i usvajanja osporenog zakona i drugih srodnih zakona, uzmu u obzir gore navedene presude Ustavnog suda, usvajanjem osporenog

zakona, nezavisnost nezavisnih institucija, odnosno nezavisnost Institucije ombudsmana ponovo dovodi u pitanje, čime su se potpuno prevideli Ustav i presuda KO73/16 Ustavnog suda od 8. decembra 2016. godine. Podnosilac zahteva se poziva i na status i pravnu regulativu Institucije ombudsmana u Hrvatskoj, načela Venecijanske komisije u pogledu zaštite i promocije Institucije ombudsmana, kao i na takozvane "Pariške principe".

24. Podnosilac zahteva takođe iznosi žalbe zbog mešanja u status službenika drugih državnih institucija kao što su Kosovska agencija za forenziku, osoblja Tužilačkog saveta Kosova i Policije Kosova putem osporenog zakona pozivajući se na njihove žalbe pred Ombudsmanom. On navodi da se osporeni zakon meša u radne odnose osoblja ovih institucija suprotno posebnim zakonima koji uređuju pitanje osoblja ovih institucija. S tim u vezi poziva se na načelo jednakosti pred zakonom i načelo podele vlasti. On, između ostalog, tvrdi da su se za neke od ovih institucija morale predvideti odredbe kojima se osoblje ovih institucija izuzima iz područja primene osporenog zakona, kao što je slučaj sa Kosovskom obaveštajnom agencijom, Carinom Kosova, Kosovskim bezbednosnim snagama, sudijama i tužiocima.
25. Na kraju, podnosilac zahteva u vezi sa nezavisnim ustavnim institucijama i drugim gore navedenim državnim institucijama ističe sledeće: *"[u] spornom zakonu jasno je evidentna tendencija Vlade da centralizuje ovlašćenja za zapošljavanje, ali i za otpuštanje većine javnih službenika. Izuzeci od primene zakona nisu u potpunosti adekvatni i logični, čak u nekim slučajevima predstavljaju i neravnopravan tretman. Na primer, sporni zakon isključuje iz njegovog delokruga civilne službenike administracije Skupštine Republike Kosovo (vidi član 4, stav 3), a ne izuzima civilne službenike u administraciji sistema pravosudnih institucija i nezavisnih institucija (vidi član 2, stav 3). Takva utvrđenja spornog zakona, krše princip podele vlasti jer je jasno poznato da su i Skupština i pravosuđe vlasti podeljene od vlade, kao i nezavisne institucije".*

Što se tiče zahteva za uvođenje privremene mere

26. Što se tiče privremene mere, podnosilac zahteva traži da Ustavni sud, na osnovu gore navedenih argumenata, uvede privremenu meru trenutne suspenzije osporenih odredaba, odnosno članova 2 (stav 3), 5 (stav 1. podstav 1.2 i stav 2), 10 (stavovi 1 i 2), 11, 14 (stav 5), 15 (stavovi 4 i 6), 17 (stav 7), 31 (stav 3), 32 (stav 5), 33 (stav 5), 34 (stav 16), 35 (stav 6), 37 (stav 5), 38 (stav 7), 39 (stav 11), 40 (stav 12), 41 (stav 6), 42 (stavovi 10 i 11), 43 (stav 13), 44 (stav 4), 48 (stav 9), 49 (stav 6), 52 (stav 7), 54 (stav 6), 67 (stav 11), 68 (stav 8), 70 (stav 8), 71 (stav 8), 75, 80 (stav 4), 83 (stav 18) i 85, *"ili da najmanje suspenduje sprovođenje ovih odredbi u odnosu na Ombudsmana"*. Podnosilac zahteva se poziva na pravilo 55. Poslovnika o radu Suda koje utvrđuje uslove koji moraju biti ispunjeni da bi se uvela privremena mera, navodeći da su u ovom slučaju ispunjena sva tri propisana uslova.
27. Prvo, podnosilac zahteva smatra da napred izneti argumenti daju *prima facie* osnov za ukidanje osporenih odredaba u odnosu na Instituciju ombudsmana.

28. Drugo, ako privremena mera ne bi bila odobrena, funkcionisanje Institucije ombudsmana bi se ozbiljno ometalo stalnim mešanjem drugih institucija (Vlade Republike Kosovo, Skupštine Republike Kosovo) u ovu instituciju. Ombudsman, uz dužno poštovanje, smatra da je neophodno da ovaj Sud odmah suspenduje sporne odredbe, na osnovu kojih druge institucije mogu ometati efikasan rad Institucije ombudsmana i njenih zaposlenih.
29. Treće, Institucija ombudsmana često služi kao poslednja nada žrtvama povreda ljudskih prava da će se te povrede ispitati i rešiti. Nemogućnost normalnog funkcionisanja i vršenja mandata Ombudsmana, kao jedine nacionalne institucije za ljudska prava, neminovno bi onemogućilo zaštitu osnovnih prava i sloboda građana Republike Kosovo. Iz tih razloga, Ombudsman smatra da je odobrenje privremene mere neophodno u cilju da se obezbedi pravilna i nesmetana funkcija Institucije ombudsmana, uz poštovanje njene organizacione, funkcionalne i finansijske nezavisnosti u odnosu na druge institucije Republike Kosovo.

Ocena zahteva za uvođenje privremene mere

30. Da bi ocenio zahtev za uvođenje privremene mere, Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio relevantne uslove koji su utvrđeni Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovníkom.
31. Sud se prvo poziva na stav 1. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuje da „*Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način*“.
32. Pored toga, Sud se poziva na stav 2. podstav 1. člana 113. Ustava, koji utvrđuje:

“2. Skupština Kosova, Predsednik Republike Kosovo, Premijer i Ombudsman su ovlašćeni za podnošenje sledećih pitanja:

(1) saglasnost zakona, dekreta Predsednika i Premijera i uredbi Vlade, sa Ustavom“.

33. Sud se takođe poziva i na stav 4. člana 135. [Izveštaj Ombudsmana] Ustava, koji predviđa da: „*Ombudsman ima pravo da pokrene pitanje pred Ustavnim sudom, koja su u saglasnosti sa odredbama ovog Ustava*“.
34. Takođe, Sud se poziva i na stav 2. člana 116. [Pravni efekat odluka] Ustava, koji propisuje:

“[...]”

2. Dok god je procedura u postupku pred Ustavnim sudom, sud može privremeno prekinuti primenu spornog postupka ili zakona, dok god se ne donese sudska odluka, ukoliko smatra da je primena takvih spornih zakona može uzrokovati nepopravljivu štetu.

[...]”.

35. Takođe, Sud se poziva i na član 27. [Privremene mere] Zakona, koji predviđa:

“1. Ustavni sud po službenoj dužnosti ili na zahtev stranke može doneti odluku o primeni privremenih mera u odnosu na neko pitanje koje je predmet postupka, ukoliko su te mere neophodne za otklanjanje rizika ili nepopravljive štete, ili je preuzimanje ovakvih privremenih mera u javnom interesu.

2. Trajanje privremenih mera treba biti opravdano i proporcionalno”.

36. Na kraju, Sud podseća na stavove (4) i (6) pravila 57. Poslovnika, koji preciziraju:

Pravilo 57 (4) Poslovnika

“[...] Veće za razmatranje pre davanja preporuke za odobrenje zahteva za uvođenje privremenih mera utvrđuje da:

(a) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala prima facie slučaj o merodavnosti predmeta i, ukoliko prihvatljivost još uvek nije utvrđena, prima facie slučaj o prihvatljivosti predmeta;

(b) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera je dokazala da će pretrpeti nepopravljivu štetu ukoliko se ne dozvoli privremena mera; ili

(c) je privremena mera u javnom interesu.

[...]“.

Pravilo 57 (6) Poslovnika

“[...] Ukoliko je zahtev za uvođenje privremenih mera učinio to neophodnim, bilo u celosti ili delimično, Sud će odobriti zahtev, davanjem činjenica i pravnih razloga u podršku odluke i vreme tokom kojeg će privremene mere biti na snazi. Odluka o uvođenju privremenih mera ne može stupiti na snagu ukoliko nije određen datum isteka istih, međutim, datum isteka se može produžiti odlukom Suda [...].”

37. Sud smatra da činjenice i navodi koje je podnosilac predočio u svom zahtevu pokreću niz pitanja na ustavnom nivou koja mogu ukazati na potencijalne posledice na nezavisnost i funkcionisanje Institucije ombudsmana, kao stalne i nezavisne institucije osnovane Ustavom i sa mandatom za zaštitu ljudskih prava. Isto važi i za druge nezavisne institucije predviđene u Poglavlju VIII [Ustavni sud] i Poglavlju XII [Nezavisne institucije] Ustava. Shodno tome, Sud smatra da je podnosilac zahteva predstavio *prima facie* slučaj o meritumu zahteva u smislu pravila 57. stav 4. tačka (a) Poslovnika.
38. Pored toga, imajući u vidu značaj člana 132. Ustava, Poglavlje VIII [Ustavni sud] i Poglavlje XII [Nezavisne institucije] Ustava, Sud ocenjuje da primena osporenog zakona, tačnije primena osporenih zakona konkretno, može potencijalno prouzrokovati nepopravljivu štetu i može imati direktan uticaj na

nezavisnost gore navedenih institucija. Shodno tome, Sud smatra da je podnosilac zahteva dokazao opasnost od nepopravljive štete u smislu pravila 57. stav 4. tačka (b) Poslovnika.

39. Sud smatra da su pitanja koja su pokrenuta u zahtevu u pogledu poštovanja i primene ustavnih odredbi koje se odnose na funkcionisanje nezavisnih institucija osnovanih Ustavom od takvog značaja da je obustava primene osporenih odredaba osporenog Zakona u javnom interesu. Prema tome, Sud smatra da postoje bitni razlozi prirode javnog interesa u smislu pravila 57. stav 4. tačka (c) Poslovnika koji opravdavaju odobrenje privremene mere u odnosu na osporene članove osporenog zakona.
40. Stoga, Sud, ne prejudicirajući prihvatljivost ili meritum zahteva, zaključuje da se privremena mera mora odobriti u odnosu na osporene članove kako bi se sprečila nepopravljiva šteta za Instituciju ombudsmana i druge nezavisne institucije, predviđene u Poglavlju VIII [Ustavni sud] i Poglavlju XII [Nezavisne institucije] Ustava i zaštitio javni interes.
41. Pored toga, Sud primećuje da je podnosilac zahteva osporio određeni broj članova osporenog zakona, koji su povezani i sa drugim odredbama osporenog zakona. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva pokreće pitanja koja se ne odnose samo na nezavisnost nezavisnih ustavnih institucija, već i u odnosu na nekoliko drugih državnih institucija. Stoga, Sud ocenjuje da bi suspenzija osporenih odredbi imala direktan uticaj i na primenu Zakona u celini. U ovom slučaju, ako bi se osporeni zakon primenjivao delimično, mogao bi potencijalno prouzrokovati nepopravljivu štetu određenom broju javnih institucija. Sledstveno, Sud smatra potrebnim da se suspenduje primena svih odredaba osporenog zakona.

IZ TIH RAZLOGA

Sud, na osnovu člana 116.2 Ustava, člana 27. Zakona i pravila 57. Poslovnika, dana 19. novembra 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

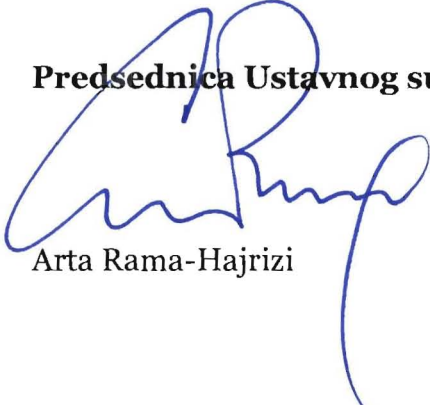
- I. DA ODOBRI privremenu meru u trajanju do 28. februara 2020. godine od dana usvajanja ove odluke;
- II. DA ODMAH OBUSTAVI primenu Zakona br. 06/L-114 o javnim službenicima u celini, u trajanju određenom pod tačkom I;
- III. Ova odluka se dostavlja stranama;
- IV. Ova odluka se objavljuje u skladu sa članom 20 (4) Zakona, i
- V. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi